

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 383.

97de Møde.

Onsdagen den 12te Juni.

(Forts.)

Man gif derpaa over til det næste Affnit, bestaaende af §§ 3, 4, 5, 6 og 7, tilligemed det under Nr. 3 paa den omdeelte Liste opførte Endringsforslag.

Ordføveren: De følgende Paragrapher have til Hensigt at ordne de fremtidige Forhold mellem Embedsmænd og Forsørgelsesanstalten. Hvad den første Paragraph angaaer, da er den ligefrem gaaet over fra Forordn. af 4de August 1788. Den tidligere Indretning ved det Forhold, som fandt Sted mellem den til Indskud forpligtede Embedsmænd og den ældre Enkekasse, bestod deri, at han var forpligtet til at gjøre et Capitalindskud eengang for alle, og, dersom han ikke saae sig istand dertil, saa maatte han udstede en Obligation for Beløbet, der indrømmede ham, at afdrage den Gjæld, han havde stiftet ved Enkekassen, i 6 eller 12 Aar, altsaa respective med $\frac{1}{12}$ og $\frac{1}{24}$ halvaarlig, og tillige forrente det Henstaaende med 4 pCt. aarlig. Dette havde den Mangel, at, dersom Konen døde, inden Afdraget var præsteret, maatte Manden vedblive at betale til Enkekassen, og dersom han døde, inden det var præsteret, maatte den resterende Gjæld afdrages i Konens Overlevelsesrente. Da dette ikke er nogen Nødvendighed, men denne Banskfeligbed lader sig undgaae ved hensigtsmæssige Beregninger, er den ogsaa ophørt, nu da Embedsmændene komme til at indtræde i Livrente- og Forsørgelsesanstalten. Der er det nemlig overladt til dem, om de ville gaae ind paa Capital eller paa en aarlig Præmie, som enten fastsættes for et bestemt Antal Aar eller gjøres afhængig af den Tid, Hgtefolkene leve sammen, saaledes, at, dersom Konen dør, ophøre Indskuddene, og, dersom Manden dør, da indtræder den fulde Enkepension, selv om han dør ganske

ført efter Indtrædelsen. Der kan altsaa aldrig blive noget saadant Gjældsforhold mellem Embedsmændene og Livrente- og Forsørgelsesanstalten som det, der tidligere fandt Sted ved Enkekassen. Hvad nu det angaaer, at bringe Embedsmændene til at opfylde disse Forpligtelser, saa var dette i en tidligere Tid overladt Enkekassen selv at sørge for, deels at Renten af disse Indskudsobligationer blev betalt, og deels at Afdragene stede til regelmæssige Tider. Dette blev naturligvis ikke altid overholdt med Strengheid, og det indtraf ogsaa undertiden, at denne Gjæld blev staaende længe efter den Tid, da den burde være indbetalt; dog har denne Omstændighed ikke foranlediget noget betydeligt Tab for Enkekassen. For Fremtiden vil den prompte Indbetaling af disse Præmier, som Embedsmændene skulle erlægge, aldeles ikke have nogen Banskfeligbed, forsaavidt Embedsmændene ere aflagte med Gager, der udbetales af nogensomhelst offentlig Kasse, fordi deri gjennem Finantsministeriet vil blive sørget for, at de indeholdes i deres Gager med Undtagelse af den første Præmie, som de maae betale ved Indtrædelsen. Den Erfaring, som man hidtil har havt i disse Tilfælde, viser, at der i den Henseende ikke kan indtræde nogen Banskfeligbed. Spørgsmaalet bliver altsaa fornemmelig om de Embedsmænd, som ikke have saadanne Gager, men som oppebære uvilse Indtægter; der er i den Anledning i § 6 bestemt, at, naar disse udeblive med deres Præmier, er Finantsministeriet bemyndiget til at forskyde de resterende Præmier af Statskassen. Jeg troer, at, da Loven hjemler Finantsministeriet Ret til at erholde det Udlagte erstattet ved Adpantning, det mulige Tab, Finantskassen derved maatte lide, ikke bliver af nogen stor Betydning. — Det er til denne Paragraph, at Udvalget har foreslaaet i næstsidste Linie, at lade Ordene: „inden eller“ udgaae som overflødige, da det Samme udtrykkes ved det, som bliver staaende.